

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Grudziądzu IV Wydział Pracy

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Lucyna Gurbin
Protokolant:	stażysta Dominika Flader

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2016 roku

sprawy z powództwa Ekologiczna Myjnia (...) w G.

przeciwko K. G.

o zapłatę

O R Z E K Ł:

1. Uchylić nakaz zapłaty z dnia 29.02.2016r.
2. Zasądzić od pozwanej K. G. na rzecz powódki D. P. kwotę 1.576,92 zł. (tysiąc pięćset siedemdziesiąt sześć złotych 92/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13.02.2016r. do dnia zapłaty, przy czym powyższa kwota zostaje rozłożona na 7 równych rat, płatnych do ostatniego dnia każdego miesiąca, począwszy od miesiąca lipca 2016r.
3. Nakazuje zwrócić powódce z kasy Sądu Rejonowego w Grudziądzu kwotę 79 zł. tytułem zwrotu opłaty od pozwu.
4. Opłatą od pozwu obciążyć Skarb Państwa.
5. Nie obciążać pozwanej kosztami zastępstwa procesowego.

UZASADNIENIE

Powódka D. P. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) Myjnia (...) w G. wniosła pozew przeciwko K. G. o zapłatę kwoty 1576,92 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13.02.2016r. przy czym powódka wniosła pozew o wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym do Wydziału Cywilnego. W uzasadnieniu powódka podnosiła, iż kwota wskazana w pozwie jest wysokością odszkodowania jakie uzyskała klientka I. K., która zamówiła u powódki usługę czyszczenia kanapy. Podczas czyszczenia kanapy doszło do uszkodzenia paneli podłogowych. Pozwana uznała pisemnie wobec klientki swoją odpowiedzialność za wyrządzoną szkodę i zobowiązała się do pokrycia kosztów wymiany i położenia nowych paneli. Powódka powołała się na art. 120 § 2 k.p. w myśl którego pracodawca, który naprawił szkodę osobie trzeciej ma prawo domagać się zwrotu należności od pracownika na zasadach określonych w dziale piątym k.p. Ponadto powódka podnosiła, że wzywała pozwaną do zapłaty przy czym pozwana nie odpowiedziała na wezwanie. W zakresie odsetek powódka wskazywała, że data 13.02.2016r. to data uregulowania przez powódkę kwoty dochodzonej pozwem. Zarządzeniem z dnia 29.02.2016r. sprawa powódki została przekazana do Wydziału Pracy jako właściwego. W dniu 29.02.2016r. Sąd Rejonowy w Grudziądzu wydał nakaz

w postępowaniu upominawczym obciążając pozwaną kwotą dochodzoną pozwem wraz z kosztami postępowania. Pozwana wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty wnosząc o oddalenie powództwa i wskazując, iż dochodzona należność przez powódkę nigdy nie istniała i został zgłoszony zarzut przedawnienia dochodzenia roszczeń.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Pozwana zawarła umowę o pracę z powódką 29.10.2013r. na okres od 01.11.2013r. do 30.11.2013r. przyjmując obowiązki operatora myjni w pełnym zakresie. Pozwana jednocześnie uczyła się w szkole wieczorowej, odbywając nauki w poniedziałki, wtorki i czwartki od 15 do 20. W dniu 07.11.2013r. pozwana na polecenie powódki wykonywała usługę czyszczenia kanapy u klientki I. K.. Podczas wykonywania usługi doszło do uszkodzenia paneli podłogowych. Pozwana odbyła rozmowę z I. K. i złożyła oświadczenie na podstawie którego zobowiązała się pokrycia kosztów wymiany i położenia nowych paneli podłogowych. Następnie powódka zawarła umowę o pracę na okres próbny od 17.11.2014r. do 31.01.2015r. przyjmując obowiązki ekspedienta w punkcie usługowym. Pozwana otrzymała zakres obowiązków. Kolejną umowę powódka zawarła w dniu 01.02.2016r. na okres od 02.02.2016r. do 17.11.2016r. kontynuując obowiązki ekspedienta w punkcie usługowym. Następnie pozwana zaczęła korzystać ze zwolnienia lekarskiego od dnia 17.02.2015r. i w dniu 20.07.2015r. złożyła wniosek o udzielenie urlopu macierzyńskiego. Pismem z dnia 19.01.2016r. Grupa E. (...) zwróciła się do powódki do pokrycia kwoty wypłaconej przez ubezpieczyciela odszkodowania w wysokości 1.576,92 zł. Powódka wypłaciła należność ubezpieczycielowi w dniu 13.02.2016r.

Sąd zważył co następuje.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił na podstawie dokumentów tj. dokumentacji - akt szkody (k.44-120), pisma Grupa E. (...) z dnia 19.01.2016r. ora z dnia 18.02.2016r., pisma powódki z dnia 04.02.2016r. oraz akt osobowych pozwanej jak również zeznań świadka I. K. i stron. Wiarygodność dokumentów nie budziła wątpliwości. Sąd dał wiarę zeznaniom świadka I. K. i stron albowiem były spójne.

Okolicznością bezsporną było, że pozwana w dniu 07.11.2013r. wykonywała usługę na rzecz klientki I. K. oraz, że doszło do zalania podłogi w miejscu wykonywania usługi. Bezsporne było również, że pozwana miała zawartą umowę o pracę. Pozwana nie zaprzeczyła, że spowodowała uszkodzenie paneli podłogowych przy wykonywaniu usługi.

Zgodnie z art. 120 § 1 k.p. w razie wyrządzenia przez pracownika przy wykonywaniu przez niego obowiązków pracowniczych szkody osobie trzeciej – zobowiązany do naprawienia szkody jest pracodawca. Stosownie do § 2 wobec pracodawcy, który naprawił szkodę wyrządzoną osobie trzeciej, pracownik ponosi odpowiedzialność przewidzianą w dziale piątym - Odpowiedzialność materialna pracowników rozdział 1 : Odpowiedzialność pracownika za szkodę wyrządzoną pracodawcy. Oznacza to, że pracodawca bezpośrednio odpowiada wobec osoby trzeciej za wyrządzoną jej szkodę a pracownik ponosi odpowiedzialność wobec pracodawcy na zasadzie regresu. Do zdarzenia doszło podczas wykonywania usługi i pozwana potwierdziła zaistnienie zdarzenia, wskazując że być może przemęczenie pozwanej było powodem powstania szkody. Należy brać pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy a w szczególności stopień winy pracownika i jego stosunek do obowiązków pracowniczych. Należy mieć na względzie, że pozwana nie zakwestionowała w żaden sposób samego zdarzenia i nie wskazała na okoliczności, które mogłyby wyłączyć jej odpowiedzialność. W ocenie Sądu zgodnie z art. 291 k.p. tj. przedawnienie roszczenia, nie ma zastosowania do niniejszej sprawy, nie upłynął maksymalny termin trzyletni, o którym mowa w art. 291 k.p. przyjmując jako datę wyrządzenia szkody 07.11.2013r. Dlatego zastosowanie w niniejszej sprawie ma art. 122 k.p. wskazujący na winę umyślną pracownika w postaci kiedy pracownik przewiduje następstwa swego czynu przy czym nie ma zamiaru wyrządzenia szkody ale godzi się na jej powstanie. W ocenie Sądu powódka jako pracodawca wykazała okoliczności uzasadniające pełną odpowiedzialność pozwanej. Sąd zastosował do pozwanej art. 320 k.p.c. biorąc pod uwagę że do uszkodzenia paneli podłogowych u klientki doszło w sytuacji niewielkiego doświadczenia powódki i być może, tak jak wskazywała pozwana też przemęczenia albowiem pozwana jednocześnie uczyła się i pracowała. W chwili obecnej pozwana ma dwoje małoletnich dzieci w wieku 5 lat i 11 miesięcy i w zasadzie wychowuje je samodzielnie. Dlatego Sąd uznał za właściwe dokonanie rozłożenia na raty kwoty dochodzonej w pozwie. Na pewno pozwana w chwili wykonywania usługi nie dokonała tego z winy umyślnej przy rażącym niedbalstwie. Nie miała takiego zamiaru. Jednak

do szkody doszło i pracodawca miał obowiązek pokryć szkodę. Nie doszło do polubownego zakończenia sporu między stronami. Sąd jednak kierując się trudną sytuacją pozwanej, która korzysta z urlopu macierzyńskiego, wychowuje sama dwoje małych dzieci, nie ma dodatkowych źródeł utrzymania, jest w bardzo młodym wieku (22 lata), małe doświadczenie zawodowe, przyjął że rozłożenie na 7 równych rat będzie właściwe.

W zakresie kosztów Sąd rozstrzygnął po myśli art. 102 k.p.c. przyjmując, że w powyższych okolicznościach sprawy pozwana nie powinna być obciążona kosztami. W szczególności Sąd nie obciążył pozwanej kosztami zastępstwa procesowego kierując się wyłącznie sytuacją materialną pozwanej (pозwana wychowuje samotnie dzieci z udziałem ojca jednego z dzieci, który uzyskuje wynagrodzenie w kwocie 300 zł miesięcznie) jak również Sąd wziął pod uwagę okoliczności sprawy. Powódka o powstałej szkodzie powzięła informację bezpośrednio po zdarzeniu i od momentu jej wyrządzenia do dnia wezwania powódki do zapłaty przez firmę ubezpieczeniową tj. od 7.11.2013r. do 19.01.2016r. nie dokonała żadnych ustaleń z pozwaną co do sposobu naprawienia szkody. W międzyczasie powódka zawierała z pozwaną dwie umowy o pracę. Pozwana cały czas świadczyła pracę, uzyskiwała wynagrodzenie, nawet w momencie kiedy korzystała ze zwolnień lekarskich. Sąd uznał powyższą sytuację materialno-rodzinną pozwanej jak i również okoliczności sprawy takie jak niskie doświadczenie pozwanej, łączenie pracy zawodowej u powódki z nauką w szkole, bezczynność powódki po wyrządzeniu szkody przez pozwaną jako okoliczności przemawiające za zastosowaniem art. 102 k.p.c. Ponadto powódka nie wykazała, że dążyła do polubownego zakończenia sporu tak jak nakazuje art. 121 k.p. Do pozwanej zostało wysłane jedno pismo a wcześniej powódka nie dążyła do wyjaśnienia sprawy szkody i ewentualnego obciążenia pozwanej w najmniej drastyczny sposób. Dlatego Sąd uznał, że pozwana nie powinna ponosić kosztów procesu i dlatego orzeczono jak w sentencji wyroku.